

PEVEC

Starodavni motiv

Vida Taufer

V staro podobo ubrane glasove
pevec z godalom usmerja,
lice in gibe rok
trga mu skoraj jok;
spev se izgublja v preddverja
in drami narahlo tihe domove.

Ne poje jim zgodbe o sreči sveta,
le svoja čustva načenja,
stisnjen v ozek je krog,
strt je in ves ubog;
daleč je breg hrepenenja,
človeku se redko lepota smehlja.

Okenca so se na hišah odprla,
vsem stanovalcem ob spevu
ko sij steklenih vaz
sveti se ves obraz;
vase strmijo ob dnevu,
ko se je vanje lepota ozrla.

Trpko občutijo bedo človeka,
ki poje v svoji podobi;
slutijo bol sirot,
polna je težkih zmot;
bližajo vsi se tegobi,
vsak išče tiho za kamen svoj leka.

Podoba iz davnih dni je zbledela,
malo je v njej še toplote;
mrtev postane čas,
ko odhiti od nas;
s težavo iščem lepote;
prazen je kraj, kjer je pesem žarela.